

ABBAS KOWSARI
Shade of Water - Shade of Earth

Opening of the Exhibition

28 November 2008

AARAN ART GALLERY

NO.9 , Dey St. , North Kheradmand

TEHRAN - IRAN

www.aarangallery.com

رنگ آب - رنگ خاک

۸ تا ۲۰ آذر ماه ۱۳۸۷

افتتاحیه ساعت ۳ بعدازظهر تا ۹ شب

روزهای دیگر ساعت ۱۱ صبح تا ۷ بعداز ظهر

گالری آران

خردمند شمالی، کوچه دی، پلاک ۹

Graphic Designer: Siamak Filizadeh

طراح گرافیک: سیامک فیلی زاده

AARAN ART GALLERY

وزنه خبرنگاران

خبرنگار

انجمن صنفی نگاران مطبوعات ایران
شماره کارت: ۱-۲۰
نام و نام خانوادگی: عباس کوسری
نام پدر: غلامرضا
شماره شناسنامه: ۱۳۴۷
تاریخ تولد: ۱۳۴۸
امضا: عباس کوسری

Abbas Kowsari
correspondent of
Shahrooz Newspaper
in Syria, Lebanon
Card No. 124.2101
Pass No. S.1795488
Date of Issue 19 Jul. 2006
Valid until 19 Aug. 2006

روزنامه صبح ایران
خبرنگار

نام: عباس
نام خانوادگی: کوسری
شماره شناسنامه: ۱۳۴۷
محل صدور: تهران
تاریخ تولد: ۱۳۴۸
سمت: عکاس

Islamic Republic of Iran
Ministry of Islamic Culture and Arts
PRESS

Abbas Kowsari

correspondent of
Ha ashahri news press
in Pakistan, Tajikistan
Card No. 124/9346
Pass No. Z. 346076
Date of Issue 18/Oct/06
Valid until 18/Dec/06

Islamic Republic of Iran
Ministry of Islamic Culture and Arts

روزنامه صبح ایران
کارت خبرنگاری

روزنامه صبح ایران
کارت خبرنگاری
نام: عباس کوسری
نام خانوادگی: کوسری
شماره شناسنامه: ۱۳۴۷
محل صدور: تهران
تاریخ تولد: ۱۳۴۸
سمت: عکاس

angular
PRESS
ABBAS KOWSARI
Card Number: 200619
Valid until December 2008

روزنامه صبح ایران
کارت خبرنگاری

روزنامه صبح ایران
کارت خبرنگاری

The 4th Women's Islamic Cup

انجمن صنفی
روزنامه نگاران
ایران

نام: عباس کوسری
نام خانوادگی: کوسری
شماره شناسنامه: ۱۳۴۸
تاریخ تولد: ۱۳۴۸
محل صدور: تهران

وزنه خبرنگاران

خبرنگار

بر پهینه آب و خاک In the Realm of Earth and Water

In recent years, the photographs of Abbas Kosari have been viewed many times; however on the other hand, his photographs have rarely been seen. This is a characteristic of journalism. His works have been numerous published in media, many of which have had a wide exposure, both due to his specific perspective to photo-journalism, as well as for his selection of subjects.

The purpose of this essay, however, is Kosari's first solo exhibition; an exhibition that unlike the customary shows, centers upon two themes, and not on his photo-journalistic activities.

One cannot evaluate the photos in this collection separate from Kosari's "human-centric" approach to photography; which are also evident in his photo-journalistic work in which human beings are the determining and central subjects. However, this time, the photographer is looking at his subjects in a specific condition, and from somewhat surrealist angle. The important point is the genuineness of the photographs as documentary evidence.

At the first glance, one might think that the subjects have been pre-arranged for photography; however the artist has, in truth, captured and documented the moments from the heart of reality.

Kosari's subjects traverse in contradictory conditions; with some appearing to be confounded in a horizon-less ocean of water, and some others, in the middle of dirt and earth. However, both subjects seem to be searching for something that they are themselves unaware of.

The advantage of Kosari's work is in the fact that the photographer is hidden from the subjects, and whose presence is not sensed.

This brings his style closer to painting than photography. This fact is more evident in his Water collection in which the subjects' positioning in a mysterious sea-sky space, and Kosari's photo composition is reminiscent of South East Asian or misty Japanese paintings. Incidentally, this is also sensed in the Earth collection too.

The condensed presence of people amongst rows of flags is also reminiscent of theatrical works of Kabuki or historical masterpieces of Kurosawa.

Regardless of such references, seen differently by the spectators, one can express that the people in Kosari's photos have a theatrical presence. They appear, as if based on an Earth and Water theatre, to be present to narrate a story to the spectators; a story that has neither an ending nor a beginning for its players.

عکس‌های عباس کوثری در این سال‌ها بسیار دیده شده است؛ این یک گزاره است. اما به تعبیر دیگر عکس‌های عباس کوثری کمتر دیده شده است. این خاصیت فعالیت مطبوعاتی است. آثار او به کرات در مطبوعات منتشر شده و بسیاری از آنها نیز بازتاب‌های وسیعی داشته است. هم به جهت موضوعاتی که عکاسی کرده و هم به لحاظ دیدگاه خاصی که نسبت به عکس خبری و ژورنالیستی دارد.

اما موضوع این نوشته نه درباره عکس‌های خبری و مطبوعاتی او که درباره نخستین نمایشگاه انفرادی‌اش است؛ نمایشگاهی که برخلاف رسم رایج گزیده آثار او نیست و به صورت منسجم بر دو موضوع تمرکز دارد. عکس‌های مجموعه حاضر را نمی‌توان فارغ از دیدگاه انسان‌محور کوثری ارزیابی کرد چرا که او در عکس‌های خبری و مطبوعاتی خود نیز همواره به نقش انسان به عنوان سوژه تعیین‌کننده و اصلی تمرکز داشته است. اما این بار عکاس از زاویه‌ی دیگر به آدم‌ها نگریسته و آنها را در وضعیتی خاص و شاید بتوان گفت سوررئالیستی به تصویر کشیده است. نکته حائز اهمیت هم اصالت عکس‌ها به عنوان اثری مستند است. گرچه در نگاه اول حضور آدم‌ها در قاب به گونه‌ی است که بیننده گمان می‌برد ترکیب‌بندی حاصل چیدن آدم‌ها در موقعیت ثبت‌شده است ولی به واقع عکاس این لحظات را از دل واقعیت بیرونی دیده و ثبت کرده است.

آدم‌های کوثری در دو وضعیت متضاد به سر می‌برند؛ گروهی در دریایی بی‌افق حیران مانده‌اند و گروهی دیگر در میانه سرزمینی که تا چشم کار می‌کند خاک است و خاک. چه آنهایی که در آب گرفتارند و چه دیگرانی که در خاک در نگاهش سرگشته‌اند و انگار به دنبال چیزی می‌گردند که به آن ناآگاهند. حسن کار کوثری نیز در این است که برخلاف عکس‌های مرسوم مستند از دید آدم‌های پنهان مانده و حضور عکاس احساس نمی‌شود. از این جهت است که کار او به لحاظ زاویه نگاه بیشتر به نقاشی شبیه شده است. به خصوص که در مجموعه آب ترکیب‌بندی و قرار گرفتن آدم‌ها در پهینه‌ی وهم‌آلود از آسمان و دریا بیننده را به یاد نقاشی‌های شرق دور و تصاویر مه‌آلود مناظر نقاشی‌های ژاپنی می‌اندازد. اتفاقاً این حس در مجموعه خاک هم به نوعی تکرار می‌شود. حضور انبوه آدم‌ها در کنار پرچم‌های به اهتزاز درآمده که هر گروه به سویی روانند، ذهن بیننده را به یاد میزانشن‌های تئاتر کابوکی و آثار تاریخی کوروساوا می‌اندازد.

جدای این مثال‌ها و ارجاع‌ها که برای هر بیننده می‌تواند گوناگون باشد بر یک نکته می‌توان تکیه کرد؛ در عکس‌های کوثری آدم‌ها حضور نمایش‌گونه دارند. انگار براساس نمایشنامه‌ی بر پهینه آب و خاک حاضر شده‌اند و داستانی را برای بیننده روایت می‌کنند؛ داستانی که برای بازیگرانش آغاز و فرجام روشنی ندارد.

